

VEJEN TIL BYEN

En film om halvfjerdsernes Danmark

Fyringerne på P.A.Nielsens maskinfabrik diskuterer

Direktør for P.A.Nielsens maskinfabrik, Peter »Million« Madsen

”..Virkelighedens egne personer som medvirkende”

»Keld er ikke nogen vanlig filmhelt. Han er i begyndelsen af trediverne, gift, har et par børn og lever fuldstændig som folk gør flest. Han har i tidens løb arbejdet med lidt af hvert, men har fundet sig til rette — tror han — på en maskinfabrik hvor han en dag sammen med ti andre modtager sin fyreseddel.

I en række typiske situationer skildrer filmen Kelds reaktioner på sin firing, hans begyndende problemer ved altid at gå hjemme, hans snak med kammeraterne, hans begyndende problemer med ægteskabet, hans vej gennem institutionerne for at skaffe sig nyt arbejde og hans forgæves forsøg på at redde situationen ved at tage til Sverige på lykke og fromme for at få et job på Volvo.

Samtidig ser man Kelds verden fra to andre vinkler. Den virksomhed Keld fyres fra er under langsom — og hemmelig — afvikling, fordi dens ejer kan få større udbytte ved at investere i byggegrunde end i produktion, og den anden vinkel, der sætter Kelds historie i perspektiv, er en række dokumentariske klip, der viser den optrapning af konflikter på arbejdsmarkedet, der er sket gennem de sidste år: blokaden på B&W, benzinchaufførernes blokade, strejken på Kastrup-Holmegaard og BT-konflikten.

Instruktørerne kalder filmen for dokumentarisk fiktion, hvilket vil sige at historien er opdigtet men er så typisk, at den foregår hver eneste dag, og den er i filmens forløb gennemspillet, så den foregår i den autentiske miljøer og med virkelighedens egne personer som medvirkende«.

Henrik Jul Hansen
Fagbladet

”...En temmelig anderledes filmoplevelse”

»... man kan roligt sige at VEJEN TIL BYEN indeholder det indtil nu dristigste forsøg på i en dansk spillefilm at skildre en almindelig industriarbejdsplads indefra — og netop at gøre den »almindelig« og ikke til det underlig eksotiske sted, det plejer at være. Har der overhovedet tidligere været produceret en dansk spillefilm, hvor industriarbejde ikke bare er noget man tager hen til og bliver hentet eller fyret fra, men hvor arbejdet og arbejdspladsen er integreret som en del af filmen?»

... en scene fra virksomheden: »En gruppe ansatte er i diskussion med deres tillidsmand. En tidligere ansat kommer til at blande sig i diskussionen med nogle oplysninger om, at virksomheden bliver brugt som led i nogle økonomiske transaktioner, som meget vel kan føre til virksomhedens lukning eller flytning.

Tillidsmanden kommer i defensiven. Han kan ikke garantere kollegerne noget — han kan kun videregive de oplysninger, han har fra samarbejdsudvalget, og han er godt selv klar over, at de oplysninger, han får dér, kun er de oplysninger, ledelsen har lyst til eller brug for at videregive.

Scenens styrke er ikke indholdet af de oplysninger, der fremlægges, men debattens forløb indenfor gruppen: Gruppen er et kollektiv, som med et fælles erfaringsmateriale er i stand til at tænke kollektivt. Den anden fortsætter, hvor den første slipper i en tanke-række, og den tredje kører videre. Fotograferingen fastholder gruppepræget. Der gøres ingen forsøg på at individualisere diskussionsdeltagerne. Sådan noget er både stærkt og nyt«.

»... omkring Keld og Kolding ligger en serie sekvenser, der nærmest har reportagekarakter, og som understreger at det snarere har været filmholdets ambition at beskrive et miljø, et rum, en situation, frem for at fremlægge en personhistorie. Et meget vellykket lokalt sidespring indeholder en optagelse fra et værtshus, hvor et ikke særlig perfekt lille lokalt orkester fyrrer et par dejlige melodier af for et rart og øllet publikum. Andre sidespring indeholder bl.a. et møde i et arbejdsløshedsudvalg og en dejlig illusionsløs samtale mellem Keld og SID-formanden i Kolding, der forkaster stort set samtlige de lappe-løsninger, der har været fremme omkring beskæftigelsessituationen«.

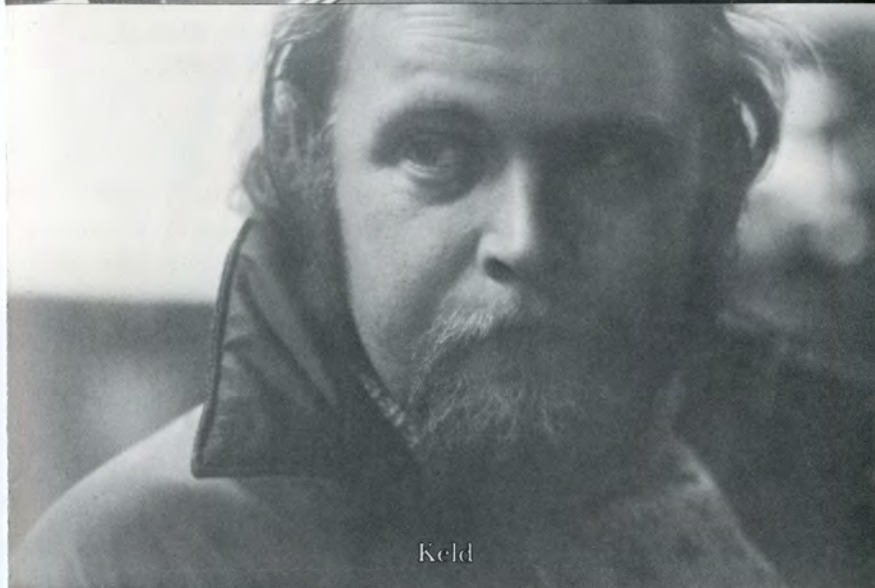
»Filmens dialog er anonym og jordnær — en dagligdags udveksling af informationer. Kun den lidt oprørske Frank har et lidt mere blomstrende sprog. Som f.eks. da han bliver smidt ud fra Peter Millions hjem efter et lille skænderi og går med bemærkningen: »Vi står i lort til halsen. Det er derfor vi holder hovedet højt«.

Erik Thygesen
Tusinde Øjne

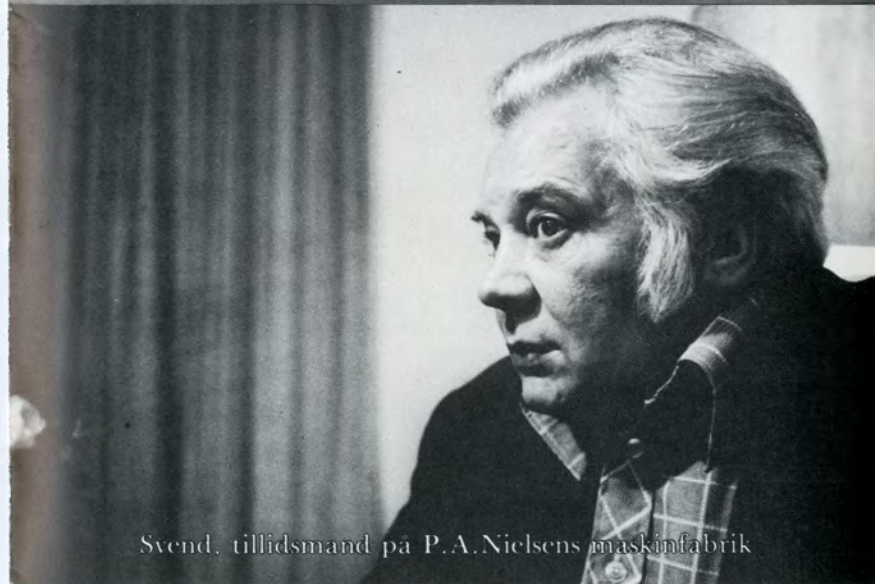
Frank, arbejdsløs, tidligere ansat på P.A.Nielsens maskinfabrik

Udbetaling af understøttelse

Keld

Svend, tillidsmand på P.A.Nielsens maskinfabrik

”...Vejen til byen er et stykke Danmarkshistorie”

»... det er sjældent at en dansk spillefilm tager sit udgangspunkt i den økonomiske krise i samfundet og giver bud på, hvad denne kan betyde for en almindelig dansk familie«.

»Det er efter min opfattelse en indlysende rigtig og sympatisk metode, som folkene bag VEJEN TIL BYEN (Claus Wanscher, Jes Bonde og Preben Nygaard) har valgt. Vekselvirkningen mellem *historien*, der fortælles roligt og klart og uden de store armsving, og de tidsmæssigt parallelle dokumentaroptagelser fra konflikter, blokader, demonstrationer osv., giver filmen en autentisk politisk og social dimension og løfter den ud af det private og hen til at være noget brugbart. Noget der er værd at tale videre om og som de fleste kan tale med om. Identifikationsmuligheden er indlysende.

For hvem kender ikke lillebyen/kommunen, som de skildres her? Med en lokal godfather, der har de rigtige forbindelser og styrer byens udvikling. Men som så i øvrigt selv er i lommen på udenlandsk kapital«.

»De dokumentariske optagelsers karakter (de bringes kronologisk) er i øvrigt værd at følge filmen igennem, som en slags parallel til den udvikling, man aner der er ved at ske med Keld. Han får igennem filmen gradvis øjnene op for, hvad der bliver gjort med ham og hans arbejdskammerater, ligesom de dokumentariske optagelser viser en udvikling fra bløde konflikter til strejker og konfrontationer på baggrund af organisering, bevidsthed og solidaritet«.

»Med dansk (spille-) films aktuelt slingrende kurs er der for mig at se her manifesteret en anvendelig genre og metode til behandling af en dansk 70-er virkeligheds problemer«.

Tue Steen Møller
Levende Billeder

PRODUKTION : I/S VEJEN TIL BYEN
DISTRIBUTION : DAN-INA FILM
RÅDMANDSGADE 55
2200 KØBENHAVN N
TELEFON 01 83 63 62

FORMAT : 16 mm — FARVE

SPILLETID : 86 MINUTTER

CENSUR : RØD

Medvirkende : Keld Henriksen
Doris Larsen
Stine Larsen
Peter Larsen
Niels Andersen
Franco Invernizzi
Erik Mikkelsen
Raymond Adjavon
Harley Petersen
Ilse Olsen
Ulla Koppel
Jan Stub
Og ansatte fra:
Højbjerg Maskinfabrik, Århus
Arbejdsformidlingen, Kolding
Volvo, Göteborg
SID, Kolding
Desuden medvirker medlemmer af
SID ungdomsafdeling, Kolding

Foto : Freddy Tørnberg
Teit Jørgensen
Claus Wanscher
Peter Berg
Preben Nygaard Andersen
Franco Invernizzi

Lyd : Peter Sakse
Jes Bonde

Klip : Svend Erik Holst Jensen
Preben Nygaard Andersen
Claus Wanscher

Mix : Jon Bille Brahe

Musik : Dårskabens Husorkester med
Karsten Smedegård

Jens Elbøl
Ole Fick

Frank Lauridsen
Holger Laumann
Martin Andersen

Erik Grip
Peter Abrahamsen
Jan Toftlund

Manus./Instr. : Jes Bonde
Claus Wanscher
Preben Nygaard Andersen

Arkivfilm : Dok-film
Husfilm

Sangtekst : Jan Toftlund

Laboratorium : A/B Filmteknik Stockholm

Produceret med støtte fra Det danske Filminstitut
v/ Stig Björkmann